

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného JUDr. Alexandrem Királym, advokátem se sídlem L. Poděště 1883/5, Ostrava, proti žalovanému: **Magistrát města Ostravy**, se sídlem Prokešovo náměstí 8, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2011, č. j. SMO/173653/11/OFR-HI, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 3. 2013, č. j. 22 Af 178/2011 – 90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 31. 3. 2011 vydal Úřad městského obvodu Poruba (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutí, jímž zastavil řízení ve věci žalobcovy žádosti o prominutí místního poplatku ze psů; správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že taková žádost je zjevně právně nepřipustná. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u krajského soudu, kterou soud (shora uvedeným rozsudkem) jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že se ztotožňuje se žalovaným v závěru, že právní předpisy již neumožňují po 1. 1. 2011 promíjet obcím místní poplatek ze psů, protože příslušné ustanovení, dříve umožňující takový postup, bylo zrušeno. Žalovaný se řádně zabýval otázkou, zda žalobcová žádost představuje zjevně nepřipustné podání a zda je na místě

proto řízení o žádosti zastavit. Žalovaný rozhodoval v rámci odvolacího řízení podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a toto ustanovení také uvedl do výrokové části rozhodnutí; rozhodnutí tedy netrpí zmíněnou vadou. Žalobcovu žádost činí nepřipustnou právní předpisy, konkrétně zákon o místních poplatcích a daňový řád; nepřipouští-li platné právo promíjet místní poplatek ze psů, pak je taková žádost právně nepřipustná a to zjevně. Uvedl-li žalovaný takové slovní spojení (právně nepřipustná), nevybočil z mezí své rozhodovací činnosti.

II. Shrnutí námitek kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou (ač chaotickou a argumentačně strídou) kasační stížnost, a to z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); z jejího obsahu je však ještě zřejmé, že žalobce brojí proti nesprávnému posouzení právní otázky soudem. Namítá, že soud učinil nesprávný závěr, jestliže souhlasil s žalovaným, že žalobcovu žádost o prominutí místního poplatku byla „zjevně právně nepřipustná“, a proto správní orgány řízení o ní zastavily v souladu se zákonem. Žalobce trvá na názoru, že žádost mohla být nanejvýše „nepřipustná“ a mělo proto o ní být meritorně rozhodnuto. Rozsudek je dále podle stěžovatele nepřezkoumatelný, protože v něm soud nevyložil, proč je nedokonalá a neopodstatněná právní úprava interpretována k žalobcově tíži.

[4] Stěžovatel nesouhlasil dále s postupem krajského soudu, jestliže ten nebral ohled na omluvu žalobcova zástupce, že v době nařízeného jednání má již dlouhodobě naplánovaný a objednaný cyklistický zahraniční pobyt a soudní jednání tak proběhlo bez jeho účasti. Žalobce je přesvědčen, že mohl navrhnout při jednání další důkazy, neboť podle jeho názoru nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Pro tato pochybení navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry učiněnými krajským soudem. Kasační stížnost shledal zcela nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu bodů kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou mířící do vadného postupu v řízení před krajským soudem.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Ze znění citovaného ustanovení je zřejmé, že dovolává-li se stěžovatel nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro vadu řízení, které se soud v průběhu řízení měl dopustit, je nutné takovou vadu (či postup soudu) zkoumat vždy s ohledem na to, zda případné pochybení mělo nebo mohlo mít vliv na podobu rozhodnutí, jehož nezákonnosti se stěžovatel dovolává. Má-li tedy Nejvyšší správní soud při projednávání kasační stížnosti přiznat případnému vadnému postupu soudu nižší instance právní relevanci, musí být zjevné, že toto pochybení je natolik závažné, aby bylo schopno založit nezákonnost rozhodnutí soudu. Dojde-li Nejvyšší správní soud k závěru, že určitý postup krajského soudu nemohl ovlivnit jeho právní

pokračování

závěr vyjádřený ve výroku rozhodnutí, pak i kdyby shledal pochybení v postupu soudu, nebude k takové vadě přihlížet (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2004, č. j. 4 Azs 71/2004 - 58).

[9] Podstatným pro zodpovězení této otázky je rovněž posouzení, zda postup, který žalobce vytýká soudu, byl vůbec postupem vadným. Podle § 49 odst. 1 s. ř. s. nařídí předseda senátu krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů; o jednání vyrozumí osoby zúčastněné na řízení. Podle odst. 3 téhož ustanovení neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50 s. ř. s. Podle § 50 s. ř. s. může být jednání z důležitých důvodů odročeno; soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.

[10] Je tedy třeba odpovědět na otázku, zda jednání dne 19. 3. 2013 proběhlo v souladu se zákonem, přesněji řečeno, zda neodročení jednání bylo v souladu s ustanovením § 50 s. ř. s. Nutno předeslat, že právo na projednání věci před soudem, čítaje v to i právo na osobní účast na jednání soudu a právo při tomto jednání tvrdit skutečnosti, navrhopvat důkazy a předkládat právní argumenty, je jedním ze základních pilířů práva na spravedlivý proces a jako takové je zakotveno na ústavní úrovni jak v právu vnitrostátním, tak v mezinárodních úmluvách o lidských právech (čl. 38 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, sjednané v Římě dne 4. listopadu 1950, jež byla v ČR vyhlášena pod č. 209/1992 Sb., čl. 14 odst. 1 věta druhá Mezinárodního paktu o občanských a politických právech ze dne 10. května 1976, který byl v ČR vyhlášen pod č. 120/1976 Sb.).

[11] Odepřít právo osobní účasti na jednání soudu proto lze jen výjimečně; jedním z takových důvodů by mohlo být, pokud účastník řízení či jeho zástupce svým chováním svoji neúčast způsobí a zavíní, a to z důvodů, které nelze omluvit. V těchto intencích je nutno vykládat ustanovení § 50 s. ř. s. – jednání musí být podle tohoto ustanovení odročeno vždy, když existuje důležitý důvod, přičemž za důležitý důvod bude nutno považovat neúčast účastníka nebo jeho zástupce na jednání z omluvitelných důvodů. Na druhé straně však ne každý návrh na odročení jednání, respektive ne každý tvrzený důvod pro jeho odročení je oním důležitým důvodem, pro který je soud povinen jednání odročit. Soud v takových případech váží tvrzené důvody a rozvažuje rovněž o nabídnutých důkazech svědčících pro obsah tvrzení.

[12] Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že přípisem ze dne 6. února 2012 k výzvě krajského soudu žalobce vyjádřil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) s tím, aby bylo o věci rozhodnuto bez jednání. Předseda senátu nařídil jednání na den 19. 3. 2013 a to přípisem stranám doručeným dne 1. 3. 2013. Zástupce žalobce se z jednání omluvil přípisem z 15. 3. 2013 s tím, že má již několik měsíců zamluvený cyklistický pobyt v Itálii, a požádal soud o odročení jednání, “nikoliv však na dny 2., 9. a 16. dubna.“ Soudu byla omluva doručena elektronicky v pátek 15. 3. 2013 v 14.28 hod. Z protokolu o jednání před soudem ze dne 19. 3. 2013 plyne, že soud vyhlásil usnesení o pokračování v jednání v nepřítomnosti účastníků; omluvu soud vyhodnotil jako nedůvodnou a opožděnou.

[13] K tomuto závěru se, rovněž vzhledem ke konkrétním okolnostem, přiklonil i kasační soud. Zástupce, jako právní profesionál, se musí o svěřenou kauzu starat s řádnou péčí. Žalobce opakovaně usiloval o nařízení jednání (podáním dvou návrhů na určení lhůty k nařízení jednání, oba návrhy zvláště senát Nejvyššího správního soudu zamítl jako nedůvodné, a to usneseními ze dne 4. 6. 2012, č. j. Aprk 15/2012 - 42, a ze dne 5. 2. 2013, č. j. Aprk 9/2013 - 69). V žádném přípisu žalobcův advokát neuvedl, že ve zmíněném období má dlouhodobě plánovaný a již rezervovaný cyklistický výlet. Tuto skutečnost poprvé uvedl až jeden pracovní den před

jednáním, aniž by o svém tvrzení nabídl jakýkoliv důkaz (ač právní profesionál znalý potřeby osvědčení důvodu bránícímu účasti v jednání). Dozvěděl-li se žalobcův zástupce již dne 1. 3. 2013, že soud nařídil jednání na den 19. 3. 2013, měl možnost okamžité omluvy, měl však i možnost opatřit zastupování žalobce substitučním zástupcem, považoval-li takový postup za důležitý a nutný. Nejvyšší správní soud rovněž nepovažuje bez dalšího oznámení žalobcova zástupce, že již dlouhou dobu má rezervovaný cyklistický pobyt v Itálii, aniž by zavčas podnikl kroky, jimiž by mohl zastupování svého klienta nahradit substitučním zástupcem, jako důležitý důvod pro odročení jednání.

[14] Pro posouzení takového postupu je důležitý rovněž ten aspekt, že soudu v daném sporu náleželo v podstatě pouze posouzení právní otázky, zda je dána pravomoc správního orgánu k posouzení žádosti o prominutí poplatku ze psa, a nebo zda změnou zákona již taková pravomoc nepřísluší žádnému správnímu orgánu a řízení o žádosti tak správní orgány zastavily v souladu s § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Přistoupil-li krajský soud za daných okolností k projednávání věci a jednání neodročil, lze takový postup považovat za souladný se zákonem; nejednalo se o vadu řízení (jak namítá stěžovatel) před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1. písm. d) s. ř. s.

[15] Neshledal-li Nejvyšší správní soud pochybení krajského soudu v uvedeném postupu, může nyní přistoupit k posouzení druhé z kasačních námitek. Navrhovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu (jež je meritem sporu), že správní řízení o žalobcově návrhu – žádosti ze dne 2. 5. 2011 o osvobození od místního poplatku ze psa (pro osobní a majetkové poměry) – správní orgány správně zastavily podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť žádost byla návrhem „zcela právně nepřipustným“. Navrhovatel připouští, že se jednalo o návrh nepřipustný, v žádném případě však ne o návrh „právně zcela nepřipustný“.

[16] Při posouzení této námítky kasační soud vychází z následující, v dané době relevantní, právní úpravy; je jí jednak zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, a dále zákon č. 281/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím daňového řádu.

[17] Podstatnou pro danou věc je skutečnost, že k 1. 1. 2011 došlo k výrazné změně procesních postupů pro správce daně (tedy i správce místních poplatků) a nastal tak stav, kdy některé instituty, včetně promíjení daní a jejich příslušenství, již nová právní úprava neobsahovala vůbec a o některých postupech, založených podle dosavadních předpisů, mohl ještě správce daně rozhodovat (díky přechodným ustanovením) i po uvedeném datu.

[18] V souzeném případě se však jednalo o jednoduchou situaci; navrhovatel podal předmětnou žádost dne 2. 5. 2011, tedy v době, kdy již na regulované daňové vztahy dopadala „nová“ právní úprava a pro řízení o žádosti nebylo třeba vycházet z přechodných ustanovení zákona, povolujících v některých případech užití původní právní úpravy (před změnami).

[19] Zákon o místních poplatcích (v relevantním znění) řadí v § 1 písm. a) mezi poplatky i poplatky ze psů. Podle § 2 tohoto zákona je od poplatku (přímo ze zákona) osvobozen pouze držitel psa, kterým je osoba nevidomá, bezmocná a osoba s těžkým zdravotním postižením, které byl přiznán III. stupeň mimořádných výhod podle zvláštního právního předpisu, osoba provádějící výcvik psů určených k doprovodu těchto osob, osoba provozující útulek zřízený obcí pro ztracené nebo opuštěné psy nebo osoba, které stanoví povinnost držení a používání psa zvláštní právní předpis. Takové skutečnosti však žalobce netvrdil; v žádosti pouze uvedl, že důvodem, pro nějž žádá o osvobození od placení tohoto poplatku, jsou jeho majetkové poměry. Protože takový důvod zákon pro osvobození od poplatku ani neobsahuje, posoudily

pokračování

správní orgány, podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu správně, podle obsahu žalobcovo podání jako žádost o prominutí poplatku. Ostatně tento postup žalobce nezpochybnil v rámci správního řízení, ani v žalobě a už vůbec ne v kasační stížnosti a s takovýmto posouzením své žádosti se ztotožnil. Nejvyšší správní soud pouze tento postup správních orgánů (posouzení žádosti podle jejího obsahu) předesílá jako východisko pro souzenou věc.

[20] Zákon o místních poplatcích skutečně dříve umožňoval obcím poplatek prominout. Možnost správců daně prominout daň či příslušenství daně byla obsažena ovšem i v jiných daňových zákonech a rovněž procedura dříve upravená v zákoně č. 337/1992 Sb., zákon o správě daní a poplatků, umožňovala prominout nejen nedoplatky na daních, ale i nedoplatky na jejich příslušenství. Velkou a globální změnou daňové procedury a především do ní vetknutých principů došlo k vynětí těch ustanovení, která promíjení daní, nedoplatků na nich a jejich příslušenství umožňovala a ponechala jejich velmi omezené užití pouze na případy, kdy takové promíjení výslovně umožňuje zvláštní (hmotný) zákon.

[21] Ustanovení § 259 odst. 1 daňového řádu, účinné od 1. 1. 2011, nově stanoví, že „*pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední*“. V § 260 téhož zákona se normuje, že „*Ministr financí může z moci úřední, pokud jde o daně, které spravují jím řízené správní orgány, zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo při mimořádných, zejména živelných událostech*“. Takovým rozhodnutím se však promíjí daň nebo příslušenství všem daňovým subjektům, jichž se důvod prominutí týká (odst. 2) a rozhodnutí se pak oznamuje zveřejněním ve Finančním zpravodaji (odst. 3). Z tohoto ustanovení je tak zřejmé, že zmíněný institut promíjení lze užít pouze při hromadném promíjení z důvodů, jež zasáhne větší množství subjektů. Je proto zcela zjevné, že § 260 daňového řádu nelze v daném případě aplikovat. V úvahu by mohla za určitých okolností připadat aplikace § 259 odst. 1 (jež je citován výše), předpokladem by však musela být výslovná právní úprava, již by zvláštní zákon propůjčoval pravomoc orgánu veřejné moci k takovému postupu. Jak již uvedeno shora, nová právní úprava velmi omezila možnosti pro promíjení daně a jejího příslušenství; žádný správce daně již není zmocněn obecně závazným právním předpisem k promíjení daní (až na drobné výjimky u specifických platebních povinností). Ustanovení § 260 zmocňuje k promíjení pouze ministra financí; takový postup však není možno již po 1. 1. 2011 iniciovat žádostí daňového subjektu, ale jedná se výhradně o postup ex officio.

[22] Jak uvedeno shora, správce místního poplatku (obec) dříve takovou pravomoc skutečně měl. Ustanovení § 16 zákona o místních poplatcích, ve znění do 31. 10. 2010, tehdy zakládalo pravomoc obcím rozhodovat o žádostech o prominutí místního poplatku ze psů. S účinností od 1. 1. 2011 bylo však toto ustanovení bez náhrady zrušeno; zvláštní zákon tak již nepřiznává pravomoc správci poplatku o jeho prominutí rozhodovat. Správní orgány tak již novou právní úpravou zcela pozbyly pravomoc rozhodovat o prominutí příslušenství.

[23] Nejvyšší správní soud připomíná, že místní poplatky, jak o nich pojednává zákon č. 565/1990 Sb., jsou daní ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu. Znamená to, že není-li ve speciálním zákoně o místních poplatcích uvedena procedura, upravující některé postupy, jichž je v řízení třeba, postupuje se podle generální úpravy uvedené v daňovém řádu. Protože zákon o místních poplatcích neobsahuje úpravu, zabývající se způsobem rozhodnutí o žádosti o prominutí od poplatku ze psa, je nutno o takové žádosti rozhodnout podle obecné úpravy - daňového řádu.

[24] Ten v § 106 uvádí různé důvody, pro které příslušný správce daně řízení zastaví. Obecně je totiž nová právní úprava postavena na principu, že i o dílčích úkonech (jednotlivých podáních daňových subjektů) se vede samostatné řízení; to pak musí být nutně ukončeno rozhodnutím o věci a nebo zastaveno, jsou-li nalezeny pro takový postup důvody uvedené v tomto ustanovení.

[25] Je skutečností, že se instituty a tedy i postupy v „zacházení“ s nepřípustnými podáními stran v různých právních předpisech promítají různě. Obecně by se dalo shrnout, že je-li podání zcela bezpředmětné, to znamená, že je podáno např. opožděně, nebo je podáno osobou zjevně nepříslušnou, pak příslušný správní orgán či soud takové podání odmítne; řízení o něm tedy ani nezapočne. Zmíněnou úpravu preferuje např. soudní řád správní (§ 46).

[26] Obecně platí, že odložení žádosti (či podání) daňového subjektu přichází v úvahu tehdy, kdy správní orgán nemůže o takovém podnětu vůbec rozhodovat. Znamená to, že zmíněné podání vůbec nemůže vyvolat zahájení řízení, které zpravidla vyústí ve vydání rozhodnutí. Takový byl ve své podstatě i charakter nyní posuzované věci; lze si tedy i teoreticky představit, že by správce daně návrh na prominutí poplatku ze psa odložil, neboť již nedisponuje vůbec pravomocí o takovém návrhu rozhodovat a tento výsledek navrhovateli sdělil. Odmítl-li by správní orgán rozhodovat o uvedené žádosti, řízení by vůbec nepočalo běžet a rovněž tento výsledek by byl z hlediska procesních postupů akceptovatelný i v daňovém procesu a snad by i lépe odpovídal logice správních principů (srov. § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož řízení o žádosti není zahájeno a správní orgán věc usnesením odloží v případě, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán).

[27] Daňový řád preferuje úpravu mírně odlišnou. Implicitně vlastně zákon připustí zahájení řízení i o takovém návrhu, který je zjevně nepřípustný; pokud však takový návrh správní orgány podradí pod důvody uvedené v jeho § 106, řízení o něm zastaví. Na řízení o návrhu o prominutí místního poplatku ze psa se vztahuje daňový řád a bylo proto na místě, že jej správní orgány aplikovaly.

[28] Odlišnost těchto obou přístupů k řešení problematiky nepřípustných podání, nemá vliv na zákonnost daného řešení; Nejvyšší správní soud se zcela přiklonil k závěrům krajského soudu, jež v této souvislosti vyslovil.

[29] Kategorie nepřípustnosti je v daňovém řádu pojímána jako zákonná překážka jednání daňového subjektu (výjimečně i správce daně), které by jinak bylo přípustné. Nejčastěji se přitom jedná o nepřipuštění opravného prostředku proti určitému aktu správce daně (např. § 109 odst. 1 daňového řádu), nebo např. nepřipuštění možnosti podání daňového přiznání na daň nižší, byla-li dříve tato daň stanovena pomocí pomůcek či sjednána (§ 141 odst. 3), či bylo-li podáno dodatečné daňové přiznání v průběhu daňové kontroly (§ 141 odst. 6). Pokud daňový subjekt učiní nepřípustné (tedy zákonem nedovolené) podání, správce daně není oprávněn se jím zabývat meritorně a bez dalšího řízení o něm zastaví (k tomu viz shodně rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2010, č. j. 1 Afs 79/2009 - 133).

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že za zjevnost nepřípustnosti podání je třeba vnímat situaci, nastalou v tomto případě; není-li v právu České republiky ustanovení, které by připouštělo vydání aktu správního orgánu, jehož se žalobce domáhá (prominutí od poplatku ze psa), pak je taková žádost zjevně nepřípustná. Zjevnost je v takovém případě třeba spatřovat v neexistenci právní úpravy, zakládající pravomoc správnímu orgánu o takové žádosti rozhodovat.

pokračování

[31] Stěžovatel dále namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť soud nevyložil, proč je nedokonalá a neopodstatněná právní úprava interpretována k žalobcově tíži. I tuto výtku musí nyní Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou odmítnout. Předně není z žaloby ani z kasační stížnosti zřejmé, z čeho stěžovatel usuzuje na interpretaci ustanovení zákona o zastavení řízení k jeho tíži. Soud logicky a přesvědčivě vyložil, proč v takovém případě, jako nastal nyní, byl postup správních orgánů správný a proč byl využit § 106 a řízení zastaveno.

[32] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu